

“

Gaea Schoeters

Dar

”

HLAS

přeložila
Veronika ter Harmsel
Havlíková

Dar

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Gaea Schoeters

Dar – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

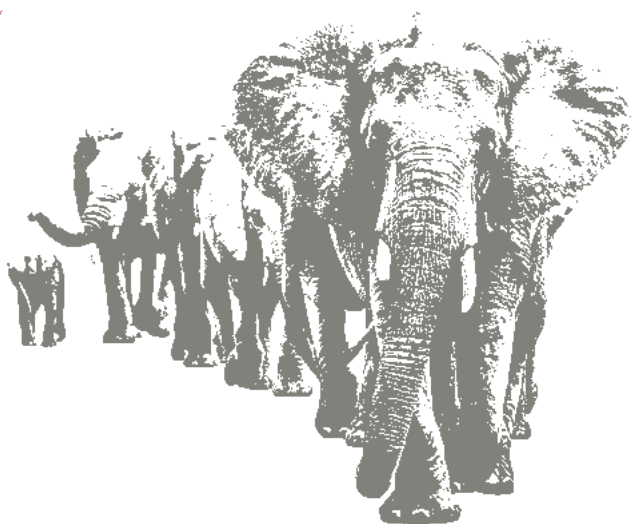
EDICE HLAS • SVAZEK 14

Vyšehrad

Gaea
Schoeters

Dar

**přeložila Veronika
ter Harmsel Havlíková**

This book was published with the support
of Flanders Literature (flandersliterature.be).

Vydání této knihy laskavě podpořil literární fond
Flanders Literature.

Copyright © 2025 by Gaea Schoeters

Original title *Het geschenk*

First published in 2025 by Em. Querido's Uitgeverij,
Amsterdam

Translation © Veronika ter Harmsel Havlíková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3489-5

ISBN e-knihy 978-80-267-3490-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

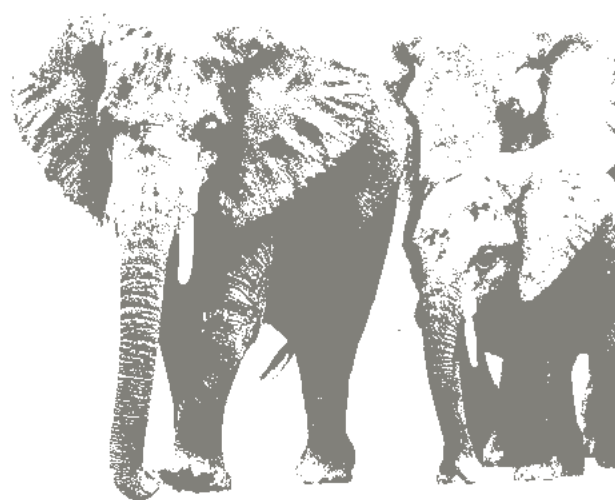
ISBN e-knihy 978-80-267-3493-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3494-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Věnováno Evropě, ať je to cokoli.
Věnováno odvaze, ať je to cokoli.
Věnováno fikci, ať je to cokoli.

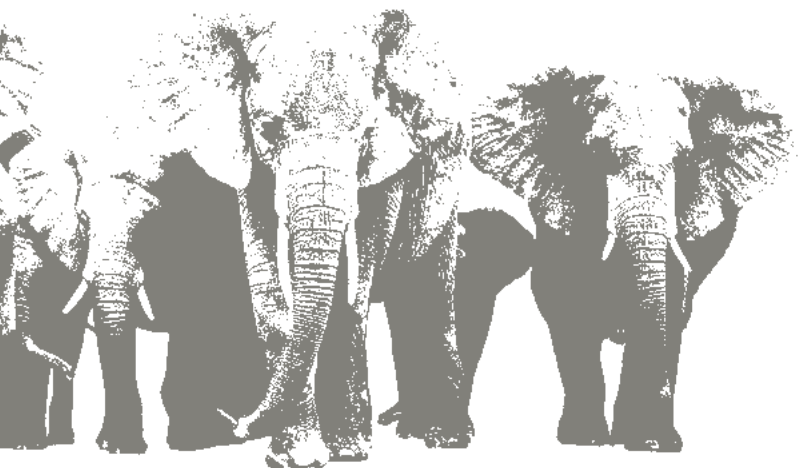
„Pro záchranu právního státu jsem připraven obětovat
vše, dokonce i právní stát.“

— H. Ch. Winkler

Část I

Zaskočení

Den první

Slonice stojí na břehu řeky. Špičkou chobotu váhavě zkouší vodu, která je chladnější než obvykle. Celá nesa nástraží uši a rozhlíží se kolem sebe, jako by něco nebo někoho hledala. Tiše zamručí, ale žádná odpověď se nedostaví. Znovu očichá vodní hladinu, celý chobot rozvine, jeho konec ponoří do řeky a nasaje chladivou tekutinu. Pak zvrátí hlavu, špičku chobotu přiloží k tlamě a lačně se napije. Takhle se zastaví, s chobotem v tlamě a s očima slastně přivřenýma za rozechvělými řasami. Uvolní se, přenesení váhu na jeden bok, levou zadní nohu nonšalantně překloupí na špičku. Vycházející slunce ji zbarví do žlutošeda, na kůži se zbytkem kontrastují jen tmavá místa, která si namočila. Kapičky vody stříkající z koutků úst se ve slunečním světle třpytí. Pak na chvíli ztuhne, vytáhne chobot z tlamy a zavětrí. Odkudsi k ní vane neznámý pach. Zvedne chobot o něco výš, aby vypátrala jeho původ; tmavý, mokrý nos se pomalu pohybuje ve vzduchu. Na pozadí světle šedé oblohy se jí v protisvětle jasně rýsují dlouhé chlupy na chobotu a bradě. Najednou otočí hlavu: tamhle! Výhrůžně a majestátně se napřímí, roztáhne doširoka uši a podívá se na protější břeh, odkud přichází pach. Pach a zvuk blížících se kroků.

•

Muž na protější straně ji nevidí. Přiopilý a zahleděný sám do sebe si to štráduje po promenádě podél vody. V zákrutu řeky se zastaví. Ačkoli ještě není nic jisté a ačkoli ví, že jeho radost je předčasná, přepadá ho neodolatelné opojení z vítězství. Z náprsní kapsy žaketu vyloví iPhone, přejede prstem po displeji a natáhne ruku, aby si pořídil selfíčko. Pak si všimne, že má povolenou kravatu, spustí paži a uzel si utáhne. Sice pochybuje o tom, zda řád vede k Bohu, ale ví jistě, že je to nejkratší cesta k moci. Znovu na sebe namíří mobil a zahledí se do objektivu. Tentokrát je s tím, co vidí, spokojený. Ještě jednou si pročísne vlasy rukou, pak se usměje, nasadí samolibý, triumfální výraz a přivře oči – to mu poradil jeho mediální kouč. Působí sympatičtěji. Pak zmáčkne spoušť. Za ním se ve světle vycházejícího slunce leskne skleněná kupole Říšského sněmu. Pokud je pravda to, co mu ten novinář před chvilkou řekl, je jen otázkou času, než ho tam přestanou jen trpět a začne tomu všemu šéfovat. Pak se z té blyštivé polokoule stane jeho hračka a bílá kostka Spolkového kancléřství, která mu v dálce vykukuje za levým ramenem, bude jeho kancelář.

Zastrčí telefon zpátky do kapsy a znovu vykročí podél vody. V duchu už se vidí na terase v sedmém patře, s výhledem na celé město. Jeho město. Jeho a všech Němců. Když míjí budovu státního rozhlasu a televize, v radostném očekávání se zařehtá; co nevidět mu budou muset zavolat a pozvat ho do večerní talk-show. Takový výsledek se ignorovat nedá. Mezitím už je téměř na nádraží. Zrak mu padne na dva bezdomovce spící pod železničním mostem. Improvizovaná

zástěna, která je má chránit před ledovým větrem fíčícím pod viaduktem, se roztrhla a jako zoufalý pták jim poletuje nad hlavami. Holger Fuchs škodolibě odkopne jednu z prázdných lahví od piva; ta se řinčivě roztříští o betonový mostní pilíř.

„Vstávat, mládenci. V Německu nastávají nové časy, a ze všeho nejdřív vyčistíme tohle město. Koukejte se pakovat.“

Probuzený kraválem se jeden z mužů obrátí a nadzvedne se, připraven bránit sebe a svoje věci. Fuchs přidá do kroku a vykluše po schodech nahoru, právě včas, aby stačil naskočit do přijíždějící rychlodráhy, která ho za necelých dvacet minut doveze domů.

•

Bezdomovec se ve spacáku posadí a v igelitové tašce s cennostmi, kterou si v noci tiskl na hrud', hledá cigarety. Jako vždycky poránu, než alkohol otupí ostří každodenní reality, vidí svět nepříjemně zřetelně. Mezi mostními pilíři šmejdí krysy, dvě se přetahují o kůrku chleba, jako by šlo o život. Což možná vlastně jde. Třetí si vlezla do odhozené krabičky od hamburgeru; čouhá jí z ní jenom zadek a lysý ocas; zadními tlapkami se zapírá o okraj kartónu, aby měla větší páku. Chlapík na ně chvíli pobaveně čučí, pak se opět soustředí na hledání, cigarety však ne a ne najít. Rozčileně odhodí tašku stranou a rozepne zip spacáku. Krysy se rozutečou, jen ta v krabičce od hamburgeru nehledí napravo nalevo a nerušeně žere dál. Muž si mrzutě promne rozespálé oči a párkrát se poplácá po ramenou, aby z těla vyhnal noční chlad. Moc se mu to nedaří. Ztuhlé svaly mu každé ráno připomenou,

že spal na ulici v zemi, kde je na to moc velká zima. Stejně tak ho pobolívání hlavy a zápach moči a zvětralého piva vznášející se pod mostem, ať fouká sebevíc, každé ráno bez servítků upozorní na jeho žalostný stav. Zrak mu padne na pytel s plastovými lahvemi, které včera večer posbíral a za chvíli je bude moct jít vrátit. Automaticky počítá: pětadvacet centů, padesát, jedno euro, dvě eura... plus prázdné lahve od piva... dvě eura šestnáct... To nestačí ani na kafe. Zklamaně přejíždí pohledem po hladině; dokonce i teď, po všech těch letech, v něm řeka dokáže vzbudit nostalgii. Pak se zarazí, popadne vedle spícího kamaráda za rameno a hrubě jím zatřepe.

„Slon. V řece stojí slon.“

Kamarád jeho ruku odstrčí, ani oči neotevře.

„Nevím, co jsi včera vyhulil, ale očividně ti to nejde k duhu. Koukej chrápat.“

„No tak se na to koukni!“

Jenže ten druhý si už přetáhl deku přes hlavu: nepřístupná hromada neochoty. Bezdomovec vyleze ze spacáku a co nejtíšeji se blíží ke břehu. Tam si dřepne na asfalt a se zatajeným dechem pozoruje spektakl odehrávající se ve vodě.

•

Uprostřed Sprévy se koupe sloní samec. Pomalu noří těžké tělo do vody, krčí kolena a mizí pod hladinou. Chlapík si pomyslí, že se mu to jen zdá, že mu alkohol poškodil mozek, ale zvíře se opět objeví; velikánské uši má připlácnuté k hlavě jako dvě tenké jelenicové utěrky. Vesele se ve vodě roční. Vtom se vedle něj, zničehonic, jako periskop vztyčí další chobot. Z řeky

se vynoří druhý slon. Oba kolosy se broukavě pozdraví a navzájem si propletou choboty. Přetlačují se v řečišti. Že by zápasily? Kdepak, dávají si hlavičky, ale nijak agresivně, spíš si hrají. Jeden toho druhého vezme chobotem škádlivě kolem ramen a potopí ho pod hladinu, načež se jeho protivník vynoří s rozjívěným prskáním. Útočník mu nedá pokoj, vlezle mu na záda a oběma předními nohama mu zase stlačí hlavu pod vodu, ale tentokrát se protivník brání. Se zvednutým chobotem se snaží udržet hlavu nad hladinou, kly namířené k nebi, dokud si není nucen přiznat, že ten druhý je silnější, nebo každopádně těžší. Odevzdaně se ponoří a odplave o kus dál, aby se tam okamžitě obrátil a zahájil protiútok. Pomalé vodní soupeření trvá několik minut, dokud jeden ze slonů z vody nevyloví zrezivělé kolo. Vítězně jím mává sem a tam nad hlavou a velkým obloukem jej mrští za sebe na břeh. S hlasitým troubením zavrtí hlavou. Bicykl dopadne o kus dál na promenádu; příjíždějící cyklista se mu musí nečekaně vyhnout. Zakleje, zastaví a zkoumavě se rozhlíží kolem sebe, odkud se tam kolo vzalo. Jakmile však zpozoruje, co se děje v řečišti, odhodí vlastní bicykl stranou, popadne mobil a začne natáčet. Nahoře na mostě mezitím rachotí rychlodráha, která přiváží první přespolní do práce. Město se probouzí.

•••

Spolkový kancléř Hans Christian Winkler o ničem z toho neví. Ráno u něj doma na břehu Wannsee začalo stejně poklidně jako vždycky. Zazvonil budík, on vstal, ihned, nikdy nemačká tlačítko opakovaného buzení, oholil se, osprchoval a oblékl, teď v košili vchází

do kuchyně, kde jeho žena právě nese kávu na stůl. Vedle talíře mu leží ranní noviny: trvá na tom, že je bude číst na papíře, nechce skrolovat v telefonu po hlavních bodech. Winkler věří v důkladnost. Důkladnost a rutinu. Dokud člověk dokáže všechno, co z ní vybočuje, dostatečně rychle vykázat do patřičných mezí, bude svět v pořádku, a život též. Zatímco si nalévá kávu, přitáhne si k sobě první noviny. K vlastní spokojenosti se vidí na titulní straně, klidný a odhodlaný, jak promlouvá k parlamentu. Spolkový sněm přijal výraznou nadpoloviční většinou jeho slonovinový zákon a tím podstatně zpřísnil podmínky dovozu exotických loveckých trofejí. Což je opatření, které nikomu není proti srsti, které ovšem on může použít jako směnku, jíž zabrání Zeleným, aby ztrpčovali život zemědělcům novými daněmi za emise dusíku. Něco za něco. Takhle to v řádné politice zkrátka chodí. Rychle článek přelétne. Fotografie je sice menší, než doufal, ale text ho přesně vystihuje. Ochrana ohrožených druhů, to zaboduje vždycky. Napije se kávy a noviny otevře. Vtom se zarazí. Celá dvoustrana je zaplněná analýzou průběžného průzkumu veřejného mínění, a dokonce i bez čtení na grafu vidí, že si jeho strana nevede právě nejlépe.

•

O deset kilometrů severovýchodněji si Holger Fuchs na tabletu rozklikl tytéž noviny a prohlíží si stejný graf. Výraz jeho obličeje prozrazuje čirý, neskrývaný triumf. Zatímco čte dál, sahá po chytrém telefonu, který se nabíjí na kuchyňské lince. Teď už mu nic nebrání zveřejnit selfíčko. Rychle k němu natuká

doprovodný text: *Nejdřív převezmeme Říšský sněm, a pak kancléřství.* Ani se pořádně nepodívá a už kliká na „přidat fotografii“ a skroluje galerii k fotce z dnešního rána. Než ji však nahraje, ještě si ji zvětší, aby se ujistil, že na ní vypadá sice bojovně, ale ne příliš lačně. Image je všechno, jediná chybička se může stát osudnou. A pak to spatří: na břehu Sprévy, pod mostem pro pěší, spojujícím východ se západem, stojí slon. Žádné umělecké dílo, žádná socha, nýbrž skutečný, živý slon africký ve výhružném postoji. Zasraná umělá intelligence. Vztekle odstrčí tablet stranou a volá svému správci sociálních sítí.

„Někdo mi hacknul mobil. Mám v něm deepfake. Jak je to možný?!“

•

U Wannsee se Frida Böhm-Winklerová mezitím snaží uchlácholit svého manžela, jenž zdrceně zírá do novin a palcem a ukazovákem pravé ruky si mne obočí, což dělává vždycky, když má starosti – je to tik, z něhož mu po všech těch letech v politice narostly nad očima jeho charakteristické kartáče.

„Je to jen průzkum. Ber to jako motivaci, jako další důvod semknout se v jeden šik a učinit tomu přítrž. Třeba to koalici prospěje.“

Winkler se na ženu podrážděně podívá. „To snad nemyslíš vážně?“

Frida ignoruje jeho příkrý tón a hledí na něj s neochvějným klidem, s nímž jejich manželství již třicet let kormidluje každým divokým obdobím. „Konečně všem dojde, že situace je vážná a není čas na politické hry.“

Winkler zachmuřeně vrtí hlavou. „Obávám se, že ty hry teď teprve opravdu začnou.“

V tu chvíli mu zazvoní mobil. Pohlédne na displej a povzdychne si. „A je to tady.“

Odnese hrníček na linku a telefon zvedne. „Otto, dobré ráno. Ačkoli... huť tenhle den začít nemohl. Co říkáš? Slon? Ve Spreebogenparku? Děláš si legraci? Snažíš se mi zvednout náladu, nebo co? Není sám? Cože? Neslyším tě, vypadává to... Ne, ano, dobře, už jedu.“ Přeruší hovor, otočí se, popadne ze židle sako, které si přes ni předtím spořádaně přehodil.

Frida se na něj pobaveně dívá. „Co to bylo za šifru?“

Winkler nejistě zavrtí hlavou. „Netuším. Očividně ve Sprévě někdo viděl slony. Asi utekli ze zoo. Není mi to úplně jasné, Otto ještě seděl v metru a pořád to vypadávalo. Tak či tak to není můj problém. Ať si to řeší magistrát. Nemám ponětí, proč si to starý Haas nemůže zajistit sám. Jestli se mám ještě ke všemu starat o uprchlé slony... Už je tu Klaus?“

Žena shlédne z okna dolů na ulici, kde už je přistavený služební vůz, a přikývne. Winkler ji letmo políbí na tvář a chystá se odejít, avšak ona ho zadrží. „Počkej. Pojedu s tebou. Sloni v Berlíně, to si nenechám ujít.“

•••

Než se Winkler dostane do centra, už mu začíná docházet, že sloni skutečně představují problém, který překračuje pravomoci primátora. Když odjížděl z domova, hlásili v rádiu čtyři exempláře, všechny v okolí Sprévy. Patrně se vydaly k vodě, ač Winkler nechápal, jak to, že je předtím nikdo neviděl; Berlín nikdy nespí. Deset minut nato už vedl reportér

rozhovor s narychlo přivolaným zoologem, jenž konstatoval, že se jedná o slony africké. Načež ho Frida, sedící vedle na zadním sedadle, překvapeně upozornila, že tím pádem nemůžou pocházet ze zoologické u parku Tiergarten, protože tam mají jen menší indicovou variantu. „Což ty samozřejmě vědět nemůžeš, ty jsi totiž s dětmi do zoo nikdy neměl čas zajít.“

Nechal to Ottu prověřit, ten mu potvrdil, že jediné místo v Berlíně, kde chovají slony africké, je vskutku Tierpark ve Friedrichsfelde. Což celou věc činilo ještě nepochopitelnější, neboť to znamenalo, že zvířata urazila nepozorovaně trasu nikoli pěti, nýbrž čtrnácti kilometrů. Než se na to Winkler stačil zeptat, Otto dodal, že sice probíhá přestavba sloního výběhu – „Však víš, nové normy pro kvalitní životní podmínky zvířat, větší rozloha, makety přirozeného biotopu“ –, což by mohlo útěk vysvětlovat, ovšem všichni sloni byli preventivně převezeni do jiných zoologických zahrad, kde po přepočítání zjevně ani jeden jediný nechybí. Zkrátka: je záhadou, odkud se ti sloni vzali. Dostatečný důvod k tomu, aby se vycházelo z možné teroristické hrozby a aby se svolal krizový štáb. Winkler okamžitě souhlasil. Byť mu teroristický výklad zněl navýsost nepravděpodobně, spolupráce s armádou bude tak či tak nejlepším způsobem, jak ty kolosy bez větších škod pochytat. Krizový protokol navíc na nějakou dobu zaměstná tisk a odvede pozornost od toho neblahého průzkumu veřejného mínění; když se to vezme kolem a kolem, tak mu celá tahle sloní aféra vlastně hraje do karet. Není nad malou, mediálně chytlavou krizi, na které si vylepší image; když to razantně vyřídí, nepochybně ubere pravici pár procent a v sedle vlastní vlády bude hned sedět o něco pevněji.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dar***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.